

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel, 17.06.1998
KOM(1998) 377 lopull.

98/0209 (CNS)
98/0210 (CNS)

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI

arvonlisäveron vähennysoikeutta koskevan
direktiivin 77/388/EY muuttamisesta

Ehdotus

NEUVOSTON ASETUKSEKSI (EY)

direktiivin 98/XX/EY soveltamiseen tarvittavista valvontatoimenpiteistä,
palautusjärjestelmää koskevista toimenpiteistä sekä hallinnollisen yhteistyön
toimenpiteistä

(Komission esittämät)

PERUSTELUT

Siirtymäjärjestelmän kautta yhteiseen alv-järjestelmään tehtyjen muutosten ansiosta voitiin 1. tammikuuta 1993 poistaa ennakkotarkastukset ja hallinnolliset menettelyt, jotka liittyivät Euroopan unionin sisärajan ylittämiseen. Samalla kuitenkin turvattiin mahdollisimman pitkälti jäsenvaltioiden valta määrittellä kansallinen alv-järjestelmä ja säilytettiin direktiivissä suuri määrä vaihtoehtoja ja mahdollisuuksia.

Fyysisten esteiden poistaminen korosti paljon voimakkaammin kansainvälisen toiminnan aineettomia esteitä, joita toimijat kohtaavat.

Koska liiketoimien verotuspaikan ja sen seurauksena veron vähennys- tai palautuspaikan määrittämisestä on hyvin monenlaisia sääntöjä ja koska tämänhetkistä alv-järjestelmää ei noudateta yhdenmukaisella tavalla, yhtenäismarkkinat ovat jakautuneet viiteentoista verotusalueeseen, mikä aiheuttaa oikeudellista epävarmuutta toimijoille. Siksi toimijoiden on tunnettava lainsäädäntö ja sen soveltamistapa kussakin jäsenvaltiossa, jossa ne toteuttavat verollisia liiketoimia, sekä niissä jäsenvaltioissa, joissa niillä on ainoastaan kustannuksia, joista kannetaan arvonlisävero.

Toimijat käyttävät hyväksi kansallisten lainsäädäntöjen välisiä eroavaisuuksia ja harrastavat "verosuunnittelua", joka voi vääristää rehellistä kilpailua sisämarkkinoilla.

Komissio esitteli heinäkuussa 1996 työohjelman, jonka liitteenä oli aikataulu ehdotuksista, joilla pyritään ottamaan käyttöön todellinen yhteinen alv-järjestelmä, joka vastaa sisämarkkinoiden vaatimuksiin. Tässä ohjelmassa esitellään yhteisön toiminta, joka jakautuu kolmeen pilariin: verotuksen yhdenmukaisempi soveltaminen, verotuksen uudenaikaistaminen sekä verotusjärjestelmän muuttaminen (verotuspaikka).

Riippumatta siirtymisestä alkuperäpaikassa verottamisen järjestelmään jo nyt on tarvetta uudistaa tämänhetkisen järjestelmän yleisiä säännöksiä ja päästä yhdenmukaisempaan soveltamiseen. Tästä on tullut työohjelman ehdottomasti tärkein tavoite.

Lisäksi komissio esitti 14. toukokuuta 1997 päivätyssä valmisteluasiakirjassa, että alv-velvoitteet on ala, jota on tutkittava SLIM-aloitteen (sisämarkkinoita koskevan lainsäädännön yksinkertaistaminen) toisessa vaiheessa. Komissio arvioi, että olisi välittömästi harkittava yksinkertaistamistoimia, jotka keventäisivät yritysten taakkaa lyhyellä aikavälillä ja samanaikaisesti pohjustaisivat uuden alv-järjestelmän käyttöönottamista.

Tätä aihetta käsittelemään perustettu työryhmä totesi, että kahdeksannessa alv-direktiivissä säädetty alv:n palautusmenettely on yksi niistä kohdista, joiden yksinkertaistaminen on kiireellistä.

Komissio laati työryhmän töiden perusteella SLIM-aloitetta koskevan kertomuksen, jonka sisämarkkina-asiaain neuvosto hyväksyi 27. marraskuuta 1997 ja jossa suositellaan tutkittavaksi mahdollisuuksia ja keinoja uudistaa perinpohjaisesti tällä hetkellä kahdeksannessa direktiivissä säädetty menettely.

Tämän ehdotuksen ensimmäinen osa on näiden pohdintojen tulos. Ehdotettujen toimenpiteiden tavoitteena on yksinkertaistaa menettelyjä, joiden avulla yhteisöön sijoittautuneet verovelvolliset voivat saada veron takaisin jäsenvaltiossa, johon he eivät ole sijoittautuneet.

Tämän ehdotuksen toisessa osassa käsitellään kustannuksia, jotka eivät oikeuta alv:n täyteen vähennykseen. Tämä osa kuuluu hankkeeseen, jolla pyritään tämänhetkisen järjestelmän uudistamiseen ja yhdenmukaisempaan soveltamiseen. Ehdotettujen toimenpiteiden tavoitteena on lähentää tämän alan kansallisia lakeja, jotka poikkeavat nykyisin hyvin paljon toisistaan.

Ehdotuksen kaksi osaa, jotka näyttävät ensi silmäyksellä olevan toisistaan riippumattomia, ovat itse asiassa erottamattomia verotuksen tasapuolisuuden saavuttamiseksi.

Jos muutettaisiin sääntöjä, jotka koskevat muussa jäsenvaltiossa kuin verovelvollisen sijoittautumisjäsenvaltiossa kannetun veron palautusta tai vähennystä, mutta ei lähennettäisi vähennysoikeutta koskevaa lainsäädäntöä, tämänhetkiset kilpailun vääristymät oikenisivat, mutta tuloksena olisi uusia vääristymiä varsinkin palveluiden suorittajille, sillä tietyn jäsenvaltion markkinoilla keskenään suoraan kilpaileviin palveluiden suorittajiin sovellettaisiin toisistaan poikkeavia vähennyssääntöjä.

Esimerkki: Kolmen eri jäsenvaltion (A, B ja C) alueelle sijoittautuneiden kolmen kirjanpitäjän palveluja, jotka on suoritettu jäsenvaltioon D sijoittautuneelle verovelvolliselle, on kaikkia verotettava jäsenvaltiossa D. Kuitenkin jäsenvaltiossa D asiakaskäynneistä aiheutuneista majoitus-, ravinto- ja polttoaine- ja muista kustannuksista maksettu alv on ehdotetussa järjestelmässä vähennyskelpoinen verovelvollisen sijoittautumisjäsenvaltiossa kyseisen jäsenvaltion soveltamin rajoituksin (jolloi kirjanpitäjillä ole arvonlisäverotunnistetta jäsenvaltiossa D muiden toimien osalta). Koska vähennykseen oikeuttamaton alv on osa palvelun omakustannushintaa, liian suuret vaihtelut vähennyssäännöissä johtavat kilpailun vääristymiseen.

Toisaalta ehdotetut kustannuksia koskevat säännöt eivät anna täyttä alv-vähennysoikeutta, joten jäsenvaltioille jää edelleen omaa harkintavaltaa. Palautusmenettelyn muutoksella voidaan välttää se, että toimijat käyttäisivät hyväkseen harkintavallasta mahdollisesti aiheutuvia eroja, mikä johtaisi epärehelliseen kilpailuun.

Ehdotuksen kumpaakin osaa kuvaillaan jäljempänä yksityiskohtaisesti.

1. JÄSENVALTIOSSA, JOHON VEROVELVOLLINEN EI OLE SJOITTAUTUNUT, MAKSETUN ALV:N VÄHENTÄMINEN

Johdanto

Kuudennessa alv-direktiivissä asetetaan periaate, jonka mukaan kullakin verovelvollisella on oikeus alv:n vähennykseen tai palautukseen riippumatta jäsenvaltiosta, jossa arvonlisäveron alaiset kustannukset on maksettu. Sen sijaan voimassa olevan yhteisön lainsäädännön mukaan verovelvollinen ei voi käyttää vähennys- tai palautusoikeuttaan muualla kuin jäsenvaltiossa, jossa toimintaa on verotettu.

Kahdeksannella alv-direktiivillä yhdenmukaistettiin yhteisön yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat maan alueelle sijoittautumattomille verovelvollisille suoritettavaa alv:n palautusta. Direktiivin tärkein tavoite on asettaa verovelvolliset, jotka eivät ole sijoittautuneet siihen jäsenvaltioon, jossa he maksavat alv:n, samaan asemaan kuin kyseisen jäsenvaltion verovelvolliset, jotka hyödyntävät vähennysoikeuttaan vähentämällä alv:n suoraan määrääjain tekemissään ilmoituksissa.

Kahdeksannen direktiivin soveltamiseen liittyvät vaikeudet

Kahdeksannessa direktiivissä säädetty palautusmenettely aiheuttaa käytännössä huomattavia vaikeuksia sekä toimijoille että jäsenvaltioiden kansallisille hallinnoille.

Toimijat ovat tehneet menettelystä lukuisia valituksia, jotka ovat koskeneet muun muassa seuraavia aiheita:

- Hallinnolliset muodollisuudet ovat hankalia (hakemus on tehtävä palautusmaan virallisella kielellä, asiakirjat on jätettävä asetetuissa määräajoissa jne.). Käytännössä toimijoiden on usein pakko turvautua paikallisiin konsultteihin muodollisuuksien täyttämiseksi.
- Yhä useammassa jäsenvaltiossa ei noudateta palautukselle direktiivissä säädettyä määräaikaa. Siksi toimijoiden on ensin itse maksettava vero ennakolta pitkien jaksojen ajan, mikä voi johtaa huomattaviin rahoitustaakkoihin. Epävarmuus palautusajankohdasta ja kannettavan rahoitustaakan määrästä luo toimijoille epävarmuutta siitä, mitä kustannuksia olisi siirrettävä asiakkaille.
- Kansalliset viranomaiset soveltavat kahdeksannen direktiivin säännöksiä äärimmäisen kaavamaisesti. Koska hakemukset hylätään usein muotoseikkojen noudattamatta jättämisen vuoksi, toimijat saavat sen käsityksen, että kansalliset viranomaiset haluavat saada heidät luopumaan palautusmenettelyn käyttämisestä.

Hallinnollisten muodollisuuksien hankaluus ja kustannukset sekä palautusaika ovat syynä siihen, että verovelvolliset, joilla olisi oikeus alv-palautukseen, eivät käytä tätä oikeutta.

Verovelvollisten käytännössä kohtaamat vaikeudet asettavat kyseenalaiseksi verovähennysperiaatteen ja verotuksen tasapuolisuuden eri hankintajäsenvaltioissa.

Palautusmenettely aiheuttaa merkittäviä ongelmia myös toimivaltaisille kansallisille viranomaisille, sillä menettely on osoittautunut odotettua vaikeammaksi hallinnoida. Jokainen palautushakemus edellyttää palautusjäsenvaltion viranomaisilta konkreettisia toimenpiteitä (jokainen jätetty lasku ja tuontiasiakirja on leimattava ja ne on palautettava kuukauden sisällä). Jäsenvaltioiden on sen vuoksi pantava huomattava määrä virkamiehiä suorittamaan toisarvoisina pidettyjä tehtäviä, joiden tavoitteena on palauttaa kansallisella alucella peritty vero ulkomaisille verovelvollisille.

Yhä huomattavampaa on se, että palautushakemuksen ja palautettavan summan oikeellisuutta ei valvota tehokkaasti, sillä viranomaisilla on vain vähän tietoja palautusoikeuden arvioimiseksi.

Käytettävissä olevien tietojen perusteella voidaan vain tarkistaa

- hakijan asema verovelvollisena (perustuu sijoittautumisjäsenvaltion antamaan todistukseen)
- laskun tai tuontiasiakirjan asianmukaisuus
- palautusjäsenvaltiossa (jossa vero on maksettu) voimassa olevien vähennysoikeutta koskevien rajoitusten moitteeton noudattaminen.

Sen sijaan palautusjäsenvaltiolta puuttuvat tiedot kustannusten todellisesta jakautumisesta verollisiin, verovapaisiin tai alven soveltamisalan ulkopuolisiin toimiin sekä vähennysoikeuden käyttämistavoista (vähennyksen suhdeluvun tai todellisen jakauman mukaan). Siksi palautusjäsenvaltio ei kykene ottamaan huomioon verovelvollisen kokonaisverotustilannetta ja joutuu tekemään päätökset epätäydellisten tietojen perusteella.

Jäsenvaltiot ovat hyvin tietoisia tilanteesta, sillä palautusmenettelyn monimutkaisuus ja kustannukset johtivat siihen, että vuonna 1993 yksitoista jäsenvaltiota kahdestatoista anoi 27 artiklan perusteella lupaa ottaa käyttöön direktiivistä poikkeavia erityistoimenpiteitä verottaessaan irtaimeen aineelliseen omaisuuteen liittyvää työtä koskevia palveluja sekä yhteisön sisäisiin tavaroiden kuljetuspalveluihin suoraan liittyviä kansallisia kuljetuspalveluja, jotta toimijoiden ei tarvitsi turvautua järjestelmällisesti kahdeksanteen direktiiviin.

Nämä poikkeukset, joihin on saatu lupa neuvoston päätöksillä, perustuvat siihen, että palautusmenettelyjen käytön voimakas kasvu voisi haitata yhteisön sisäisen kaupankäynnin kehitystä tiettyjen palvelujen alalla.

Neuvosto muutti komission viittatoista päätösehdotusta, jotka koskevat telepalvelujen verotukseen liittyviä erityistoimenpiteitä. Tarkoituksena oli yksinkertaistaa veronkantoa siten, että operaattorien ei tarvitsi turvautua kahdeksannen direktiivin menettelyyn.

Edellä mainitun perusteella ei ollut yllättävää, että kahdeksannessa direktiivissä säädetystä palautusmenettelystä tehtiin SLIM-aloitteen yhteydessä suositus, jonka laatimiseen osallistuivat sekä kansallisten viranomaisten että liike-elämän edustajat.

Komission suhtautuminen SLIM-aloitteesta lähtöisin olevaan suositukseen

On tärkeää korostaa, että edellä kuvatut vaikeudet ratkaistaan lopullisesti ottamalla käyttöön uusi yhteinen alv-järjestelmä sellaisena, kuin se on esitelty komission heinäkuussa 1996 antamassa työohjelmassa.

Uudessa järjestelmässä, joka perustuu yhteen ainoaan verotus- ja vähennyspaikkaan, verovelvollinen voi vähentää tuotantopanoksista maksetun alven yhdessä ja samassa paikassa, vaikka toimeja on verotettu toisessa jäsenvaltiossa. Kahdeksannen direktiivin menettelystä tulee siis tarpeeton.

Komissio on kuitenkin päättänyt reagoida nopeasti SLIM-aloitteen yhteydessä tehtyyn suositukseen pitäen mielessä, että kaikki lainsäädäntöaloitteet tällä alalla voivat olla vain väliaikaisia odottaessa uuden yhteisen alv-järjestelmän voimaantuloa.

Tämän ehdotuksen tarkoituksena on siis parantaa lyhyellä aikavälillä tämänhetkisen alv-järjestelmän toimintaa yksinkertaistamalla menettelyä, jota toimijat pitävät sisämarkkinoiden toiminnan esteenä, eikä sillä pyritä kyseenalaistamaan työohjelmassa esitetyn uutta yhteistä järjestelmää koskevan työn jatkamista.

Tämän ehdotuksen tiettyjä osia arvioidaan uudelleen sen mukaan, millaisia ehdotuksia tulevan järjestelmän käyttöön ottamisesta annetaan.

Komissio ehdottaa täydentäviä valvontatoimenpiteitä, joiden perusteltavuus ja tarpeellisuus olisivat säännöllisesti tarkasteltavina. Toimenpiteiden ainoana tarkoituksena

olisi tehdä välittömästi mahdolliseksi vähennysten riittävä valvonta sen aikaa, kun jäsenvaltioiden välillä ei ole tyydyttävää yhteistyötä valvonnan alalla.

Jos neuvosto ei hyväksyisi tätä ehdotusta kohtuullisessa määräajassa, komission olisi pakko vetää se pois välttääkseen sen, että neuvosto keskustelisi edelleen ehdotuksesta, jonka tavoitetta, eli tämänhetkisten menettelyjen nopeaa yksinkertaistamista, ei voitaisi saavuttaa. Ehdotuksen myöhäinen hyväksyminen voisi haitata siirtymistä uuteen yhteiseen järjestelmään.

Ehdotetun järjestelmän periaatteet

Vähennysoikeus

Komissio on sitä mieltä, että ainoa muutos, joka voisi todella yksinkertaistaa merkittävästi yhteistä alv-järjestelmää ja varsinkin palautusmenettelyä, on antaa verovelvolliselle oikeus vähentää muussa kuin sijoittautumisjäsenvaltiossa maksamansa alv määräajoin tekemässään ilmoituksessa siitä alv:n määrästä, joka hänen on maksettava jäsenvaltiossa, jossa hän toteuttaa verollisia liiketoimia, joihin arvonlisäveron alaisia tavaroita ja palveluita käytetään.

Tämän ehdotuksen tarkoituksena on ottaa tämä vähennysoikeus käyttöön kuudennen direktiivin 17 artiklassa, mikä poistaisi unioniin sijoittautuneisiin verovelvollisiin sovellettavan erityisen palautusmenettelyn (toisin sanoen kahdeksannessa direktiivissä säädetyn menettelyn).

Sisällön suhteen ehdotetut toimenpiteet, joilla juridisesti muutetaan 17 artiklan 3 kohtaa ja lisätään siihen uusi 3 a kohta, johtaisivat Euroopan yhteisöön sijoittautuneiden verovelvollisten osalta seuraavanlaisen tulokseen:

- Verovelvollisella on alv-tunniste vain yhdessä jäsenvaltiossa:

Alv vähennetään kyseisessä jäsenvaltiossa riippumatta jäsenvaltiosta, jossa alv:n alaiset kustannukset ovat syntyneet.

- Verovelvollisella on alv-tunniste useassa jäsenvaltiossa:

- a) Verovelvollisella on alv-tunniste jäsenvaltiossa, jossa alv:n alaiset kustannukset ovat syntyneet.

Alv vähennetään kyseisessä jäsenvaltiossa (ei muutosta tämänhetkiseen tilanteeseen).

- b) Verovelvollisella ei ole alv-tunnistetta jäsenvaltiossa, jossa alv:n alaiset kustannukset ovat syntyneet:

Alv vähennetään jäsenvaltiossa, jossa verovelvollinen luovuttaa tavarat tai suorittaa palvelut, joita kustannukset koskevat.

Tästä 17 artiklan muutoksesta seuraa johdonmukaisesti se, että vähennykseen oikeuttava alv:n määrä määritetään vastedes verovelvollisen sijoittautumisjäsenvaltion sääntöjen mukaan eikä enää veron kantaneen jäsenvaltion sääntöjen mukaan, kuten nykyisin tehdään.

Muodollisuuksien osalta tässä ehdotuksessa säädetään verovelvollisten velvollisuudesta esittää erityinen asiakirja, joka heidän on liitettävä määräajoin tehtävään ilmoitukseen ja johon verovelvollinen merkitsee muissa jäsenvaltioissa maksetut arvonlisäverojen määrät, joihin hänellä on vähennysoikeus. Nämä määrät critellään jäsenvaltioittain. Määrien perusteluksi asiakirjaan on liitettävä jäljennös laskuista tai tuontiasiakirjoista.

Velkojen kahdenvälinen palautus- ja tasausjärjestelmä

Tämä asiakirja sisältää välttämättömät tiedot jäsenvaltioiden välisen palautusjärjestelmän käyttöönottamiseksi, ja tämän järjestelmän avulla jäsenvaltio, jossa vähennys on tehty, (vähennysjäsenvaltio) voi saada vähennyskelpoisen alv-määrän palautuksen jäsenvaltiolta, jossa alv on maksettu (ostojäsenvaltio). Liitteenä oleva asetusehdotus koskee tätä velkojen palautus- ja tasausjärjestelmää sekä valvontatoimenpiteitä, joita jäsenvaltioiden on toteutettava.

Asetusehdotuksessa säädetään velkojen palautus- ja tasausjärjestelmästä, joka toimii kahdenvälisesti jäsenvaltioiden kesken. Kukin jäsenvaltio ilmoittaa kuuden kuukauden välein kullekin jäsenvaltiolle alv:n määrän, joka on vähennetty kuluneen kuuden kuukauden aikana ja joka ostopäätöksen on palautettava sille.

Ilmoitettava määrä on tosiasiallisesti vähennetyn alv:n määrä, eli siihen on sovellettu suhdelukua, kun verovelvollinen harjoittaa sekä vähennykseen oikeuttavaa toimintaa että vähennykseen oikeuttamatonta toimintaa, sekä vähennysjäsenvaltiossa voimassa olevia vähennysoikeuden rajoituksia.

Siten kukin jäsenvaltio voi määrittää muille jäsenvaltioille maksettavat ja muilta jäsenvaltioilta saatavat määrät. Nämä saatavat suoritetaan tosiasiallisesti vasta myöhemmin, sillä niihin voi vielä tulla korjauksia asetuksen mukaisten valvontatoimenpiteiden seurauksena. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin kahdenvälisillä sopimuksilla poiketa asetuksessa säädetystä määräajasta, asettaa muita määräaikoja tai tietyin edellytyksin siirtää saatavat seuraavalle jaksolle.

Valvontatoimenpiteet

Tämänhetkessä alv-järjestelmässä kukin jäsenvaltio on vastuussa sen kansalliseen talousarvioon suoraan kuuluvan veron soveltamisesta, valvonnasta ja perimisestä. Yksi järjestelmän peruseriaatteista on se, että alv vähennetään jäsenvaltiossa, jossa vero kannettiin ja/tai maksettiin. Yksi ainoa jäsenvaltio on siis vastuussa veron maksamisen ja vähentämisen valvonnasta.

Tässä ehdotuksessa otetaan käyttöön poikkeus edellä mainittuun periaatteeseen kahdeksannen direktiivin tällä hetkellä kattamissa tapauksissa.

Ehdotetun järjestelmän mukaan kyseisissä toimitissa alv:n maksamisen valvonta kuuluu ostopäätökselle, kun taas veron vähentämisen valvonta kuuluu vähennysjäsenvaltiolle.

Valvonnan olisi muun valvonnan tapaan perustuttava tietoihin, joita veroviranomaisilla on verovelvollisistaan, heidän luotettavuutensa arviointiin, verovelvollisten tekemiä petoksia koskevaan riskinarviointiin sekä tehokkaaseen yhteistyöhön muiden jäsenvaltioiden viranomaisten kanssa. Sisämarkkinoiden valvomiseksi tehokkaasti ei kannattaisi lähettää järjestelmällisesti laskujen jäljennöksiä, sillä se on lisätaakka sekä verovelvollisille että viranomaisille, vaan olisi asetettava yhteiset perusteet sen

arvioimiseksi, onko olemassa vaaraa siitä, että verovelvollinen syyllistyy petoksiin. Yhteisin perustein todetut tapaukset, jotka tutkitaan lähemmin, kiinnostavat kaikkia asianomaisia viranomaisia. Koska viranomaisten välinen tehokas yhteistyö on kaikkien etu, näin olisi mahdollista hyödyntää perinpohjaisesti kaikki niiden käytettävissä olevat tiedot ja kokemukset.

Keskinäistä apua koskeva direktiivi 77/799/ETY antaa asianomaisille jäsenvaltioille mahdollisuuden vaihtaa kaikkia tietoja, joita ne pitävät tarpeellisina valvontaoikeuksiensa käyttämiseksi. Kokemukset ovat kuitenkin osoittaneet, että jäsenvaltiot eivät vielä hyödynnä täysipainoisesti mainitun yhteisön säädöksen tarjoamia mahdollisuuksia.

Kokemusten perusteella ja nykyisen alv-järjestelmän toiminnan parantamiseksi esitetyn järjestelmän erityisluonteen vuoksi komissio katsoo, että sen on säädettävä täydentävät valvontatoimenpiteet uuden järjestelmän käyttöönoton tukemiseksi.

Täydentävät toimenpiteet heikentävät vähennysjärjestelmän yksinkertaistamisen vaikutuksia ja ovat hyväksyttäviä vain lyhyellä aikavälillä. Niitä saa soveltaa vain niin kauan kuin on tarpeen jäsenvaltioiden välisen yhteistyön parantamiseksi.

Komissio tutkii säännöllisesti valvontatoimenpiteiden käyttöä ja niiden konkreettisia tuloksia jäsenvaltioissa. Tätä varten jäsenvaltiot toimittavat komissiolle tarvittavat tiedot. Komissio seuraa jäsenvaltioiden välisen yhteistyön edistymistä valvonnan alalla, ja esittää sen perusteella neuvostolle ennen toimenpiteiden toisen soveltamisvuoden loppua kertomuksen toimenpiteiden oikeutuksesta ja tarpeellisuudesta. Komissio liittää kertomukseen tarvittaessa ehdotuksia täydentävien toimenpiteiden kumoamisesta.

Tässä ehdotuksessa säädettyjä valvontatoimenpiteitä tarkasteltaessa on syytä pitää mielessä se, millainen luonne on suurimmalla osalla kustannuksista, jotka sisältyvät kahdeksannen direktiivin mukaista menettelyä noudattaen tehtyihin palautushakemuksiin.

Toimien paikantamissääntöjen mukaan suurin osa hakemuksista koskee yleiskuluja kuten hotelli- ja ravintolakuluja, messuihin osallistumiseen liittyviä kuluja, autokuluja sekä kansainvälisten rahdinkuljettajien polttoainekuluja.

On siis hyvin epätodennäköistä, että ehdotettu järjestelmä, jossa verovelvollinen vähentää nämä määrät maksettavasta verostaan, lisäisi merkittävästi tilanteita, joissa toimijoiden verohyvitykset kasvaisivat, sillä tällaiset tilanteet edellyttävät useimmiten tarkempaa hallinnollista seuranta.

Siksi on huolehdittava siitä, että ehdotetut vähennysjärjestelmän toimintaa koskevat valvontatoimenpiteet eivät ole epäsuhtaisia verrattuna jäsenvaltioiden vaaraan menettää verotuloja.

Asetuksessa säädetään monivaiheisesta valvonnasta, jonka kussakin vaiheessa rahoitusvastuu on asianomaisella jäsenvaltiolla.

Monivaiheisessa valvonnassa on tämänhetkiseen järjestelmään verrattuna se merkittävä etu, että se ei edellytä viranomaisilta "välitöntä ja lähes lopullista" päätöstä, kuten nykyisin on laita.

Vähennysjäsenvaltion viranomainen tekee ensimmäisen tarkastuksen saadessaan määräaikaisen ilmoituksen, johon sisältyy erityinen asiakirja ja sen liitteet. Toisin kuin palautusjäsenvaltion viranomaisella nykyisessä järjestelmässä, toimivaltaisella viranomaisella on jo tässä vaiheessa tarkemmat tiedot verovelvollisen verotustilanteesta.

Ensimmäisen tarkastuksen seurauksena tehtyjen oikaisujen määrä ei luonnollisestikaan sisälly alv:n määrään, jonka palauttamista vähennysjäsenvaltio pyytää ostojäsenvaltiolta.

Vähennysjäsenvaltio ilmoittaa periaatteessa sähköisessä muodossa ostojäsenvaltiolle tietyistä toimituksista, joihin tehdään 17 artiklan 3 a kohdan mukainen vähennys.

Kun ostojäsenvaltio havaitsee sääntöjenvastaisuuksia toimituksissa, joista vähennys on tehty, se ilmoittaa siitä vähennysjäsenvaltiolle kolmen kuukauden kuluessa tiedon saamisesta. Ostojäsenvaltion ei tarvitse palauttaa kyseistä alv:n määrää vähennysjäsenvaltiolle.

Vähennysjäsenvaltion kuuluu toteuttaa tarpeelliseksi katsomansa perintätoimet verovelvollisen verotustilanteen mukaan (määräajoin tehtävien ilmoitusten jättäminen, erääntyvän veron maksaminen, muut verovelat).

Vähennysjäsenvaltio selvittää tehdyn vähennyksen oikeellisuuden samalla kun se valvoo suunnitelmallisesti verovelvollisen kaikkia toimia, riippumatta paikasta, jossa alv on maksettu.

Tässä ehdotuksessa säädetty valvontamenettely ei estä viranomaisia pyytämästä tietoja keskinäistä apua koskevassa direktiivissä säädetyn menettelyn mukaisesti.

Komissio on tietoinen siitä, että laskuissa olevien tietojen epäyhtenäisyys voi aiheuttaa tiettyjä ongelmia. On kuitenkin huomattava, että tämä ongelma esiintyy jo päivittäisessä yhteisön sisäisessä kaupankäynnissä (yhteisön sisäiset tavarantoimitukset ja -hankinnat, kuljetukset jne.). Ainoa ero on se, että tässä tapauksessa alv todella laskutetaan ostojäsenvaltiossa. SLIM-aloitetta koskevassa kertomuksessa suositellaan tämän ongelman tutkimista. Komissio aikoo toteuttaa toimia suosituksen täytäntöönpanemiseksi.

Ennen kuin näistä töistä saadaan tulokset, ehdotetun järjestelmän toiminta edellyttää jäsenvaltioilta jonkin verran joustavuutta. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että verovelvolliselta, jolla on vähintään kuudennessa direktiivissä vaaditut tiedot sisältävä lasku, ei evätä vähennysoikeuden käyttöä.

Viranomaisilla on kuitenkin oikeus vaatia verovelvollista kääntämään laskuun sisältyvät maininnat, jos viranomainen ei pysty arvioimaan kustannusten liittymistä liiketoimintaan.

Päätelmät

Erityisen asiakirjan esittämisvelvollisuuden käyttöönotto on perusteltua, sillä sen avulla kumotaan kaikki tämänhetkiset kahdeksannessa direktiivissä säädetyt velvoitteet.

Tällä ehdotuksella yksinkertaistetaan huomattavasti muussa kuin verovelvollisen sijoittautumisjäsenvaltiossa maksetun veron takaisinmaksua ja siten poistetaan kansainvälisten toimien todellinen este. Lisäksi sillä yksinkertaistetaan jäsenvaltioiden hallintoa tarjoamalla paremmat valvontamahdollisuudet yhteisön tasolla.

Oikeudellisella tasolla järjestelmän muuttaminen edellyttää, että

kuudennen direktiivin 17 artiklaa muutetaan siten, että otetaan käyttöön jäsenvaltiossa, johon verovelvollinen ei ole sijoittautunut, maksetun alv:n vähennysoikeus, ja muutetaan 22 artiklaa erityisen asiakirjan ja sen liitteiden toimittamisvelvollisuuden osalta

- saatetaan voimaan asetus, jolla säännellään kahdenväliseen palautus- ja tasausjärjestelmään ja valvontatoimenpiteisiin liittyviä suhteita jäsenvaltioiden välillä
- kumotaan kahdeksas direktiivi.

2. KUSTANNUKSET, JOTKA EIVÄT OIKEUTA TÄYTEEN VÄHENNYKSEEN

Johdanto

Alv:n vähennysjärjestelmää koskevan 17 artiklan 6 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Neuvosto päättää neljän vuoden kuluessa tämän direktiivin voimaantulosta yksimielisesti komission ehdotuksesta, mitkä kustannukset eivät oikeuta arvonlisäveron vähentämiseen. Sellaiset kustannukset, jotka eivät luonteeltaan ole liiketoimintaan liittyviä, kuten ylläpito-, huvi- tai edustuskustannukset, jäävät joka tapauksessa vähennysoikeuden ulkopuolelle.

Kunnes edellä olevat säännökset tulevat voimaan, jäsenvaltiot voivat edelleen soveltaa kaikkia sisäisen lainsäädäntönsä vähennysoikeuden rajoittamista koskevia säännöksiä."

Säännöksessä viitataan kustannuksiin, jotka aiheutuvat yrityksen tavanomaisen toiminnan yhteydessä mutta jotka on usein tarkoitettu tyydyttämään myös yksityisiä tarpeita, sillä niillä on lopullisen kulutuksen luonne. Koska näissä tapauksissa ei ole aina helppoa erottaa kustannusten liiketoiminnallista osaa ja yksityistä osaa toisistaan, väärinkäytökset ja veropetokset ovat mahdollisia, mikä puolestaan johtaa kilpailun vääristymiseen.

Jäsenvaltiot ovat ratkaisseet ongelman eri tavoin.

Suurin osa maista (Belgia, Tanska, Kreikka, Espanja, Ranska, Irlanti, Italia, Itävalta, Portugali, Suomi, Ruotsi, Yhdistynyt kuningaskunta) sulkee pois vähennysoikeuden tai rajoittaa sitä välttääkseen tai yksinkertaistaakseen tapauksia, joissa on tarpeen tehdä ero verovelvollisen ja muiden henkilöiden yksityisiä tarpeita koskevien kustannusten sekä verovelvollisen taloudelliseen toimintaan liittyvien kustannusten välillä: kyseisten jäsenvaltioiden mielestä tämä on edullista viranomaisille ja ehkäisee ja vähentää veropetoksia.

Muut maat (Saksa, Luxemburg, Alankomaat) antavat 17 artiklan 2 kohdan mukaisen täyden vähennysoikeuden kyseisille kustannuksille tai tärkeimmille kustannuslajeille ja jättävät ulkopuolelle ainoastaan ne kustannukset, jotka eivät ole luonteeltaan liiketoimintaan liittyviä.

Tätä koskeva direktiiviehdotus esitettiin neuvostolle 25. tammikuuta 1983¹. Vaikka sittemmin annettiin vielä Euroopan parlamentin tarkistukset huomioon ottava muutettu ehdotus², ehdotuksesta ei päästy sopuratkaisuun. Koska neuvosto ei kyennyt tekemään yksimielistä päätöstä ehdotuksesta, komissio päätti lopulta vetää ehdotuksen pois 21.11.1996³. Poisvetäminen oli myös johdonmukainen seuraus sille, että komissio oli hyväksynyt heinäkuussa 1996 työohjelman sisämarkkinoiden tarpeisiin mukautetun yhteisen alv-järjestelmän käyttöönotosta.

Tämänhetkiseen tilanteeseen liittyvät vaikeudet

Nykyinen tilanne ei vastaa veron määräytymisperusteen yhdenmukaisuuden ja verotuksen tasapuolisuuden vaatimuksiin.

Jos jäsenvaltio antaa täyden verovähennysoikeuden kaikille kustannuksille, lukuun ottamatta niitä, jotka eivät ole luonteeltaan liiketoimintaan liittyviä, verovelvollisilla on etuja verrattuna sellaisen jäsenvaltion verovelvollisiin, jossa tietyt kustannuslajit on jätetty vähennysoikeuden ulkopuolelle. Eriarvoinen kohtelu voi johtaa kilpailun vääristymiseen kansainvälisessä tavaroiden ja palveluiden kaupassa, jos nämä vaikutukset heijastuvat välillisesti tavaroiden ja palveluiden hintoihin.

Vaikka tämä moninaisuus ei ole uusi ilmiö, sisämarkkinoiden avaaminen 1. tammikuuta 1993 korosti eroavaisuuksia paljon ilmeisemmin, sillä se asetti kansalliset lainsäädännöt ja niiden soveltamisen jäsenvaltioissa paljon suuremmin keskinäiseen kilpailuun.

Tämän vuoksi komissio on sitä mieltä, että sen on toimittava kuudennen direktiivin 17 artiklan 6 kohdan antamin valtuuksin ja ryhdyttävä uudelleen tämänhetkisten kansallisten sääntöjen lähentämiseen jättäen kuitenkin jäsenvaltioille tiettyä harkintavaltaa, jotta ne voisivat ottaa huomioon maansa erityistilanteen.

Ehdotetun järjestelmän periaatteet

Ei sovi unohtaa sitä, että vähennysoikeus on alv-järjestelmän perustekijä. Siksi vähennysoikeuden ulkopuolelle jättäminen on poikkeus sääntöön, ja se voidaan hyväksyä vain tarkoin perustein.

On selvää, että ehdotuksen on rajoitettava kustannuslajeihin, jotka ovat aiheutuneet yrityksen tavanomaisen toiminnan yhteydessä mutta sisältävät yleensä myös yksityiseen ja lopulliseen kulutukseen tarkoitettua osaa. Näiden kustannusten jakamista liiketoiminnalliseen ja yksityiseen osaan ei yleensä voida tarkastaa todellisuudessa, jolloin väärinkäytösten ja veropetosten vaara kasvaa.

Kyse on erityisesti henkilöautoja, majoitusta, ravintoa ja juomia koskevista kustannuksista sekä ylellisyys-, huvi- tai edustuskustannuksista.

¹ EYVL C 37, 10.2.1983, s. 8.

² EYVL C 56, 29.2.1984, s. 7.

³ EYVL C 2, 4.1.1997, s. 2.

Henkilöautoja koskevia kustannuksia voidaan pitää sellaisina, että ne liittyvät investointitavaroihin, joiden käyttöä muuhun kuin liiketoimintaan ei voida sulkea pois eikä tarkistaa helposti.

Majoitus-, ravinto- ja juomakustannuksia voi aiheutua tietyissä yhteyksissä ja tietyin edellytyksin liiketoiminnan seurauksena, mutta niillä on epäilemättä myös yksityinen luonne, sillä kyse on perustarpeet tyydyttävistä kustannuksista.

Lisäksi tulisi pitää mielessä, että verollisen toiminnan tarpeisiin käytetyistä tavaroista ja palveluista kannettavan veron vähentämisen perusperiaatteesta seuraa, että vähennystä ei voi tehdä kustannuksista, jotka eivät ole luonteeltaan täysin liiketoimintaan liittyviä, kuten esimerkiksi ylellisyys-, huvi- tai edustuskustannuksista, niin kuin voimassa olevassa 17 artiklan 6 kohdassa säädetään.

Käyttöön on otettu erilaisia järjestelmiä, jotta näiden kustannusten erityisluonne tulisi huomioiduksi verovelvollisten toiminnassa.

Henkilöautoihin liittyvät kustannukset

Periaatteessa henkilöautoihin liittyvistä kustannuksista kannettavaan alv:hen sovelletaan tavanomaisia vähennyssääntöjä.

Jos näiden hyödykkeiden käyttöä muuhun kuin liiketoiminnalliseen tarkoitukseen on niin vaikea valvoa, että se estää jäsenvaltiota käytännössä soveltamasta tavanomaisia vähennyssääntöjä, otetaan käyttöön vapaachtoinen vähennysoikeuden rajoitusjärjestelmä, jonka avulla halukkaat jäsenvaltiot voivat arvioida yksinkertaisella tavalla henkilöautojen käytön muuhun tarkoitukseen kuin liiketoimintaan.

Itse asiassa tätä mahdollisuutta käyttävä jäsenvaltio voi vahvistaa vähennysprosentin enimmäismäärän, jonka on oltava vähintään 50 % tuotantopanoksista maksetusta verosta ja jonka määrä vastaa henkilöautojen oletetun liiketoiminnallisen käytön enimmäismäärää.

Käyttäessään tätä mahdollisuutta viranomaisen pystyy verovelvollisten enemmistön osalta vapautumaan velvollisuudestaan valvoa sitä, miten verovelvolliset erittelevät henkilöautojensa yksityisen ja liiketoiminnallisen käytön kirjanpidossaan.

Jos liiketoiminnallisen käytön prosenttiosuus jää alle vähennysjäsenvaltion vahvistaman alv:n vähennysoikeuden enimmäismäärän, vähennykseen sovelletaan tavanomaisia sääntöjä.

Soveltamalla vähennysprosentin enimmäismäärää voidaan yksinkertaisella tavalla erottaa tuotantopanoksista maksettu alv,

- joka liittyy autojen käyttöön muuhun kuin liiketoimintaan, toisin sanoen yksityiseen käyttöön ja alv:n soveltamisalan ulkopuoliseen käyttöön
- joka liittyy autojen liiketoiminnalliseen käyttöön, toisin sanoen alv:n soveltamisalaan kuuluviin liiketoimiin, vähennykseen oikeuttaviin liiketoimiin ja vähennyksiin oikeuttamattomiin, vapautettuihin liiketoimiin.

Kun verovelvollinen harjoittaa samalla kertaa vähennykseen oikeuttavia ja vähennykseen oikeuttamattomia liiketoimia, tuotantopanoksista maksetun alv:n osuus, joka liittyy henkilöautojen liiketoiminnalliseen käyttöön on vielä jaoteltava sen mukaan, liittyykö alv ensin mainittuihin vai viimeksi mainittuihin toimiin.

Kun asianomaisten tavaroiden käyttö liiketoimintaan on merkitykseltään, viranomaisten valvontatoimien laajuus ei ole perusteltua valvonnasta saataviin tuloksiin nähden. Siksi ehdotuksessa säädetään, että vähennysoikeutta ei ole ollenkaan, kun liiketoiminnallisen käytön osuus on alle 10 prosenttia.

Erityistä huomiota kiinnitetään verovelvollisiin, joiden toiminta muodostuu henkilöautojen hyödyntämisestä tai joille tämäntyyppiset hyödykkeet ovat välttämättömiä liiketoiminnan harjoittamisessa (esimerkiksi verovelvolliset, joiden taloudellinen toiminta muodostuu henkilöautojen myynnistä tai vuokraamisesta, taksit ja autokoulut). Näissä tapauksissa sovelletaan tavanomaisia vähennyssääntöjä, jos käyttö muuhun kuin liiketoimintaan on hyvin vähäistä, eli alle 10 prosenttia.

Muut kustannukset

Majoitus-, ravinto- ja juomakustannusten lopullisen kulutuksen luonne voi oikeuttaa niiden jättämisen vähennysoikeuden ulkopuolelle. Nämä kustannukset voidaan kuitenkin määrittää toiminnan tarpeiden mukaan, esimerkiksi jos ne ovat aiheutuneet liikematkan yhteydessä. Siksi on katsottu kohtuulliseksi asettaa kiinteä vähennysprosentti, joka on 50 prosenttia majoitus-, ravinto- ja juomakustannuksista kannetusta alv:stä.

Sitä vastoin kokonaan vähennysoikeuden ulkopuolelle on jätetty edelleen kustannukset, joilla ei ole suoraa ja välitöntä suhdetta verotettavien toimien tarpeisiin, toisin sanoen ylellisyy-, huvi- ja edustuskustannukset.

3. DIREKTIIVIN 1 ARTIKLAN SÄÄNNÖSTEN YKSITYISKOHTAINEN ESITTELY

1 kohta

17 artiklan 6 kohta on kumottu..

On huomattava, että 17 artiklan 6 kohdan kumoamisella poistetaan nykyinen säännös, jonka mukaan jäsenvaltiot voivat soveltaa edelleen kaikkia kuudennen direktiivin voimaantulohetkellä voimassa olleita vähennysoikeuden rajoittamista koskevia kansallisen lainsäädäntönsä säännöksiä.

Siten tavanomaisia sääntöjä (jotka esitetään 17 artiklan 1–5 kohdassa) sovelletaan kaikkiin kustannuksiin, joita ei nimenomaisesti tarkoiteta uudessa 17 a ja 17 b artiklassa.

2 kohta

17 a, 17 b ja 17 c artiklat lisätään kuudenteen arvonlisäverodirektiiviin.

17 a artiklassa säädetään vähennysoikeuden rajoittamiseseen liittyvistä säännöksistä.

17 a artiklan ensimmäisen kohdan ensimmäisen alakohdan tarkoituksena on ottaa käyttöön vapaaehtoinen vähennysoikeuden rajoitusjärjestelmä, joka koskee muita kuin pelkkään liiketoimintaan käytettäviä henkilöautoja koskevia kustannuksia. Tässä

järjestelmässä vahvistetaan vähennyksen enimmäismäärä, jossa otetaan huomioon liian vaikeasti valvottava käyttö muuhun kuin liiketoimintaan. Enimmäismäärän on oltava vähintään 50 prosenttia tuotantopanoksista maksetusta verosta.

Järjestelmää sovelletaan kaikkiin henkilöautoja koskeviin kustannuksiin eli ostoon, leasing-toimintaan, vuokraamiseen, kunnossapitoon, korjaamiseen, polttoaineen ostamiseen jne.

Esimerkki: Jäsenvaltio A vahvistaa henkilöautoja koskevien kustannusten vähentämisen enimmäismääräksi 50 prosenttia, ja jäsenvaltio B ei käytä 17 a artiklan 1 kohdassa annettua mahdollisuutta.

Jäsenvaltion A verovelvollinen ostaa henkilöauton: hän voi vähentää 50 prosenttia ostokustannuksista kannettavasta verosta.

Jäsenvaltion B verovelvollinen ostaa henkilöauton: hän voi vähentää ostokustannuksista kannetun veron 17 artiklan 2 kohdassa esitettyjen yleisten sääntöjen mukaan.

17 a artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa käsitellään tapauksia, joissa henkilöautot muodostavat verovelvollisen elinkeinon tai ne ovat välttämättömiä liiketoiminnan harjoittamisessa. Näiden hyödykkeiden ja verovelvollisten toiminnan välinen suhde oikeuttaa yleisten vähennyssääntöjen soveltamiseen, jos auton käyttö muuhun kuin liiketoimintaan on hyvin vähäistä, eli alle 10 prosenttia.

17 a artiklan 1 kohdan kolmannessa ja neljännessä alakohdassa esitetään määritelmät termeille "henkilöauto" ja "henkilöautoihin liittyvät kustannukset".

17 a artiklan 2 kohdassa asetetaan majoitus-, ravinto- ja juomakustannuksille kiinteä vähennys. Vähennysoikeuden rajoitus ei kuitenkaan koske elinkeinoja, joiden toiminta muodostuu majoituksen, ravinnon ja juomien tarjoamisesta (hotelli- ja ravintola-ala, elintarviketeollisuus ja -kauppa), kun majoitus-, ravinto- ja juomakustannukset aiheutuvat tavaroiden luovutuksesta tai palvelujen suorittamisesta vastiketta vastaan.

Tämä vähennysoikeuden kiinteämääräinen rajoitus ei estä soveltamasta kuudennen direktiivin 5 artiklan 6 kohdan ja 6 artiklan 2 kohdan säännöksiä esimerkiksi silloin, kun ravintoloitsija ottaa ravintolastaan juomia yksityistä juhlaa varten.

17 b artiklassa säädetään vähennysoikeuden ulkopuolelle jättämiseen liittyvistä säännöksistä.

17 b artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään, että henkilöautoja koskevista kustannuksista kannettava alv ei ole vähennyskelpoinen, jos henkilöauton liiketoiminnallinen käyttö on vähäisempää kuin 10 prosenttia. Tämän oletuksen mukaan jako liiketoimintaan liittyvään käyttöön ja muuhun käyttöön johtaisi valvontavaikeuksiin, jotka eivät olisi perusteltuja tuloksiin nähden. Tämä säännös on pakollinen kaikille jäsenvaltioille riippumatta siitä, onko jäsenvaltio päättänyt käyttää ensimmäisen alakohdan vaihtoehtoa vai ei.

Koska tämä poissulkeminen koskee periaatteessa vähennykseen oikuttaviin toimiin liittyvää alv:tä, verovelvollinen voi oikaista vähennyksen, jos henkilöauton liiketoiminnallisen käytön osuus tulevina vuosina on yli 10 prosenttia ja poissulkemisehto ei enää täyty.

Tämän poissulkemisen tarkoituksena on yksinkertaistaa alv-järjestelmän hallinnointia. Kun autoa käytetään liiketoimintaan liian suuressa määrin, on selvää, että poissulkemisen vaikutusten ylläpitämiseen ei ole perusteita.

17 b artiklan 1 kohdan b alakohdassa alakohdassa jätetään kaikki ylellisyys-, huvi- ja edustuskustannukset vähennysoikeuden ulkopuolelle.

Ei vaikuta aiheelliselta pyrkiä täsmällisesti määrittämään, mitä tässä direktiivissä tarkoitetaan "ylellisyys-, huvi- ja edustuskustannuksilla".

Näiden termien yhteiset tulkinnat onkin mieluummin varmistettava soveltamistoimenpitein. Komissio viittaa tältä osin ehdotukseensa, jonka mukaisesti arvonlisäverokomitean perussääntöä muutettaisiin siten, että komitea toimisi vatedes sääntelykomiteana.

Tässä vaiheessa voidaan näin ollen rajoittaa näiden termien yleisluontoiseen kuvaamiseen.

"Ylellisyyskustannuksilla" tarkoitettaisiin erityisesti kustannuksia, joita ei luonteensa ja määränsä vuoksi voi enää pitää normaaliin liiketoimintaan liittyvinä kustannuksina. Esimerkki: Kirjanpitäjä ostaa 50 000 ecun arvoisen itämaisen maton sisustaakseen toimistonsa.

"Huvi- ja edustuskustannuksilla" tarkoitettaisiin kustannuksia, joiden avulla pyritään antamaan nykyisille ja tuleville asiakkaille positiivinen kuva verovelvollisesta ja hänen toiminnastaan, sekä kustannuksia, joiden ainoana tarkoituksena on saada asiakkaat liikesuhteeseen tai kannustaa työntekijöitä. Esimerkki: Verovelvollinen ostaa 100 pääsylippua jalkapallo-otteluun ja jakaa pääsyliput ilmaiseksi.

17 c artiklassa, jossa esitellään siirtymäkauden säännökset, säädetään, että uudessa järjestelmässä, jossa rajoitetaan henkilöautoihin liittyvien kustannusten sekä majoitus-, ravinto- ja juomakustannuksien vähennysoikeutta ja jätetään ylellisyys-, huvi- ja edustuskustannukset vähennysoikeuden ulkopuolelle, ei oteta huomioon tilanteita, jotka syntyivät aiempaa lainsäädäntöä sovellettaessa (ts. vähennyksen ulkopuolelle jättäminen). Huomioon siis otetaan ainoastaan toimet, jotka on toteutettu uuden lainsäädännön voimaantulon jälkeen.

Investointitavaroiden vähennysoikeus syntyy, kun verovelvollinen hankkii ne, mutta kuudennen direktiivin 20 artiklan mukaan vähennys oikaistaan joka vuosi oikaisukauden aikana. Jos lainsäädäntöön tulee muutos, joka sallii vähennyksen, vaikka vain osittaisen, investointitavarat antaisivat aihetta vähennyksen oikaisemiseen oikaisukaudesta jäljellä olevilta vuosilta, millä voisi olla merkittäviä talousarviovaikutuksia jäsenvaltioille, jotka eivät myönnä mitään vähennysoikeutta.

3 kohta

20 artiklan 3 kohdan soveltamisalan laajentamisen tarkoituksena on ratkaista kaksinkertaisen verotuksen ongelma jälleenmyydessä henkilöauto, jolla on ollut rajoitettu vähennysoikeus 17 a artiklan mukaisesti.

Veron kiertämisen estämiseksi oikaisun määrä rajataan veron määrään, joka saadaan soveltamalla jälleenmyyntiin liittyvään veron perusteeseen henkilöautojen osalta voimassa olevaa verokantaa.

Ilman tätä toimenpidettä veroa voitaisiin kiertää jälleenmyytessä yrityksen auto vain muutaman käyttökuukauden kuluttua yksityishenkilölle keinotekoisella alhaisella hinnalla. Tällä toimenpiteellä oikaisun määrä rajataan jälleenmyynnin yhteydessä sovellettavan veron määrään tai, jos jälleenmyynti on vapautettu verosta (esim. yhteisön sisämarkkinoilla), siihen veron määrään, jota sovellettaisiin, jos jälleenmyyntiä ei olisi vapautettu veroista.

4 kohta

4 kohdassa esitetään muutoksia 28 f artiklaan.

4 a) kohta

Muutoksen tarkoituksena on sulkea 17 artiklan 3 kohdan, sellaisena kuin se on muutettuna 28 f artiklalla, ulkopuolelle muussa kuin verovelvollisen sijoittautumisvaltiossa maksetun alv:n palautusoikeuden periaate, jos verovelvollinen on sijoittautunut yhteisön alueelle.

4 b) kohta

17 artiklaan, sellaisena kuin se on muutettuna 28 f artiklalla, lisätään uusi alakohta 3 a, 3 b ja 3 c, jossa säädetään yhteisöön sijoittautuneiden verovelvollisten oikeudesta vähentää alv, joka on maksettu jäsenvaltiossa, johon he eivät ole sijoittautuneet.

3 a alakohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään vähennysperiaatteesta.

Toisessa alakohdassa säädetään, missä jäsenvaltiossa verovelvollinen voi vähentää alv:n, jos hänellä on arvonlisäverotunniste useassa jäsenvaltiossa. Tällä säännöksellä on merkitystä ainoastaan, jos kyse on samasta henkilöstä (samasta oikeushenkilöstä), jolla on arvonlisätunniste useassa jäsenvaltiossa.

Esimerkki: Verovelvollisella on liiketoimintansa kotipaikka jäsenvaltiossa A. Lisäksi hänellä on kiinteitä toimipaikkoja, joista käsin hän toteuttaa verollisia liiketoimia jäsenvaltioissa B ja C. Jäsenvaltiossa D maksettu alv, joka on kannettu jäsenvaltiossa B sijaitsevan kiinteän toimipaikan henkilöstön hotellikuluista, on vähennyskelpoinen jäsenvaltiossa B kyseisessä jäsenvaltiossa voimassa olevien sääntöjen mukaisesti.

3 b kohdan ensimmäisessä alakohdassa määritellään maahan sijoittautumaton verovelvollinen. Määritelmä on sama kuin kahdeksannen direktiivin ensimmäisessä artiklassa, ja sitä on täydennetty säännöksellä, joka on lisätty 17 artiklan 4 kohtaan direktiivillä 92/111/ETY.

3 b kohdan toisessa alakohdassa säädetään muuntokurssista, jota on käytettävä vähennyskelpoisen alv:n laskemisessa. On selvää, että tätä säännöstä sovelletaan ainoastaan, jos maksetun alv:n määrä on ilmaistu sellaisen maan valuuttana, joka ei käytä euroa kansallisena valuuttana (alv laskutetaan dollareina), tai jos jäsenvaltio, jossa vähennys tehdään, ei ole ottanut euroa käyttöön kansallisena valuuttana.

Koska tullausarvoa koskevien yhteisön säännösten käyttäminen on yhteydessä yhteiseen alv-järjestelmään, näiden säännösten käyttäminen 3 a kohdan soveltamisessa vaikuttaisi parhaimmalta ratkaisulta.

3 b kohdan kolmannessa alakohdassa säädetään, että on varmistuttava siitä, että laskuissa mainittavien tietojen epäyhtenäisyys yhteisön tasolla ei estä verovelvollista käyttämästä vähennysoikeuttaan.

Verovelvolliselta, jolla on ostojäsenvaltiossa sovellettavien sääntöjen mukaan laadittu lasku, ei voi evätä hänen vähennysoikeuttaan sillä perusteella, että laskussa ei ole kaikkia tietoja, joita vähennysjäsenvaltion lainsäädännössä vaaditaan.

Kunnes tätä asiaa on tutkittu SLIM:n yhteydessä annetun suosituksen johdosta, jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että vähennysjäsenvaltion viranomaiset hyväksyvät sen, että verovelvollinen käyttää vähennysoikeuttaan, jos hänellä on hallussaan lasku, joka sisältää vähintään 22 artiklan 3 kohdan b alakohdassa mainitut tiedot.

3 c kohdassa säädetään, että neuvosto vahvistaa 3 a ja 3 b kohdassa tarkoitetun vähennysjärjestelmän toiminnan edellyttämät palautusjärjestelmää koskevat toimenpiteet sekä hallinnollista yhteistyötä koskevat toimenpiteet.

Näitä toimenpiteitä koskeva asetusehdotus esitetään samanaikaisesti tämän direktiiviehdotuksen kanssa.

4 c) kohta

Kuudennen direktiivin 17 artiklan 4 kohtaa, sellaisena kuin se on muutettuna mainitun direktiivin 28 f artiklalla, muutetaan siten, että se sisältää ainoastaan viittauksia kolmannessatoista direktiivissä säädettyyn palautusmenettelyyn, koska kaikki viittaukset kahdeksannen direktiivin menettelyyn ovat tulleet aiheettomiksi.

5 kohta

Kun otetaan käyttöön jäsenvaltiossa, johon verovelvollinen ei ole sijoittautunut, maksetun alv:n vähennysoikeus, on otettava käyttöön uusi velvoite kuudennen direktiivin 22 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna mainitun direktiivin 28 h artiklalla.

Jäsenvaltioiden välisen palautusjärjestelmän toiminnan sekä valvonnan vuoksi 22 artiklan 4 kohtaan lisätään d alakohta. Siinä säädetään, että verovelvollisen, joka käyttää muussa kuin sijoittautumisjäsenvaltiossa maksetun alv:n vähennysoikeutta, on liitettävä määräajoin tehtävään ilmoitukseensa erityinen asiakirja.

Verovelvollinen ilmoittaa erityisessä asiakirjassa jäsenvaltioittain veron vähennyskelpoisen määrän. Määrien oikeellisuuden todistamiseksi erityiseen asiakirjaan on liitettävä jäljennös laskuista tai tuontiasiakirjoista.

Käytettäessä näissä toimissa erityistä asiakirjaa vältetään ilmoituslomakkeiden määrän tarpeeton kasvu tapauksissa, joissa verovelvolliselle ei ole aiheutunut verokauden aikana kustannuksia niissä jäsenvaltioissa, joihin hän ei ole sijoittautunut.

Asiakirjassa on lisäksi valvontaa varten oltava verovelvollisen kirjallinen todistus siitä, että hänellä ei ole arvonlisäverotunnistetta jäsenvaltioissa, joissa hän on maksanut alv:n, johon liittyvää vähennysoikeutta hän kyseisellä asiakirjalla käyttää.

4. ASETUKSEN SÄÄNNÖSTEN YKSITYISKOHTAINEN ESITTELY

1 artikla

Tässä artiklassa määritetään asetuksen soveltamisala.

2 artikla

Artiklan 1 kohdassa määritellään joitakin asetuksessa käytettyjä termejä.

Artiklan 2 kohdassa säädetään, että kunkin jäsenvaltion on määritettävä tämän asetuksen soveltamisessa toimivaltainen viranomainen/toimivaltaiset viranomaiset ja toimitettava niistä luettelo jäsenvaltioille ja komissiolle.

3 artikla

Asetuksen 3 artiklassa vahvistetaan valvontatoimenpiteet, jotka on toteutettava vastaanotettaessa määräajoin tehtävä ilmoitus, jossa vähennys tehdään.

Vähennysjäsenvaltion on oikaistava tässä tarkastuksessa havaitut sääntöjenvastaisuudet.

Tarvittavien oikaisujen lisäksi vähennysjäsenvaltion on ilmoitettava kyseessä olevalle jäsenvaltiolle, kun tarkastuksesta ilmenee, että jonkun toisen jäsenvaltion alueella on suoritettu verollisia liiketoimia. Tällaisessa tapauksessa edellytykset vähennyksen suorittamiselle kuudennen direktiivin 17 artiklan 3 a kohdan nojalla eivät täyty, sillä kysymyksessä olevaa verovelvollista ei tällöin enää pidetä ostojäsenvaltioon sijoittumattomana verovelvollisena.

Tämä tarkastus, joka tehdään heti ilmoituksen vastaanottamisen jälkeen, antaa verohallinnoille mahdollisuuden reagoida nopeasti havaittuihin sääntöjenvastaisuuksiin ja jättää tällaisia liiketoimia koskevan arvonlisäveron välittömästi jäsenvaltioiden välisen palautusjärjestelmän ulkopuolelle.

4 artikla

Ensimmäisessä kohdassa vahvistetaan periaate, jonka mukaan vähennysjäsenvaltio saa 17 artiklan 3 a kohdan nojalla vähennyskelpoisen arvonlisäveron määrän osalta palautuksen tästä arvonlisäverosta ostojäsenvaltiolta.

Asetuksen 3 artiklassa tarkoitetun tarkastuksen yhteydessä havaittujen sääntöjenvastaisuuksien oikaisuja ei luonnollisestikaan oteta huomioon palautusten määrissä.

Artiklan 2 kohdassa säädetään, että kunkin jäsenvaltion on ilmoitettava kuuden kuukauden välein kaikille muille jäsenvaltioille cuoina ilmaistu veron määrä, jonka osalta se on artiklan ensimmäisessä kohdassa ilmaistun periaatteen mukaisesti oikeutettu saamaan palautuksen.

Tämä määrä ilmaistaan euroina, jotta tietylle jäsenvaltiolle palautettava määrä voitaisiin ottaa huomioon toiselle jäsenvaltiolle palautettavassa kokonaismäärässä.

Artiklan 3 kohdassa säädetään, että niiden jäsenvaltioiden osalta, jotka eivät ole ottaneet kansalliseksi valuutakseen euroa, kansallisena valuuttana ilmaistu arvonlisäveron määrä, jonka jäsenvaltio voi saada palautuksena, muunnetaan euroiksi tullausarvon laskemista koskevien voimassa olevien säännösten mukaisesti, koska myös näillä säännöksillä on yhteys yhteiseen arvonlisäverojärjestelmään.

5 artikla

Asetuksen 4 artiklassa tarkoitettujen ilmoitusten ansiosta jäsenvaltiot voivat kahdenvälisesti vahvistaa keskinäiset saatavansa.

Nämä saatavat ovat kuitenkin vain väliaikaisia siltä osin, kuin niitä voidaan korjata 6, 7 ja 8 artiklassa säädetyllä menettelyllä.

6 artikla

Artiklan 1 kohdassa vahvistetaan periaate, jonka mukaan vähennysjäsenvaltion on annettava ostojäsenvaltiolle tietoja tietyistä liiketoimista, erityisesti sellaisista, joissa on olemassa riski veronkiertoon, joiden osalta on käytetty 17 artiklan 3 a kohdan mukaista vähennysoikeutta.

Näitä tietoja koskeva ilmoitus on lähetettävä viimeistään määräajoin tehtävän ilmoituksen, jonka liitteenä on erityinen asiakirja ja jäljennökset laskuista tai tuontiasiakirjoista, vastaanottamista seuraavan kuukauden viidentenätoista päivänä, mikä antaa ostojäsenvaltiolle mahdollisuuden toimia nopeasti.

Valvonnan tehokkuuden varmistamiseksi täsmennetään, että toimijat eivät saa tietää ilmoituksen kohteeksi joutuvien liiketoimien määrittämisessä käytettäviä perusteita ja että näitä perusteita voidaan muuttaa nopeassa ja joustavassa menettelyssä, jos tarvetta muuttamiseen ilmenee jäsenvaltioiden käytännön kokemusten perusteella.

Asetuksen 6 artiklan 2 kohdassa säädetään tämän vuoksi, että tämä toimivalta on välillisen verotuksen alan hallinnollisen yhteistyön pysyvällä komitealla, joka toimii asiassa sääntelykomiteamenettelyä noudattaen.

Artiklan 3 kohdassa esitetään, että jäsenvaltiot voivat kahdenvälisin sopimuksin vahvistaa myös muita perusteita.

Artiklan 4 kohdassa veloitetaan jäsenvaltiot antamaan komissiolle kaikki sellaiset vaihdettujen tietojen käyttöä koskevat tiedot, joita komissio katsoo tarvitsevansa 12 artiklassa säädetyin kertomuksen laatimista varten.

7 artikla

Kun ostojäsenvaltio voi 6 artiklan nojalla saamiensa tietojen perusteella osoittaa, että 17 artiklan 3 a kohdan mukaiseen vähennykseen oikeuttanut liiketoimi on sääntöjenvastainen, kyseisen jäsenvaltion on ilmoitettava asiasta vähennysjäsenvaltiolle kolmen kuukauden kuluessa tietojen saamisesta.

Näin voi olla erityisesti tapauksissa, joissa ostojäsenvaltio toteaa kysymyksessä olevan liiketoimen näennäiseksi (näennäinen verovelvollinen, verovelvollinen olemassa mutta liiketoimi ei vastaa sen taloudellista toimintaa) tai joissa verovelvollinen suorittaa verollisia liiketoimia ostojäsenvaltion alueella. Jälkimmäisessä tapauksessa on kieltäydyttävä myöntämästä 17 artiklan 3 a kohdan mukaista vähennystä, vaikka kustannus onkin aiheutunut verovelvollisen taloudellisesta toiminnasta. Tämä kieltäytyminen onkin tehokas keino, jolla ostojäsenvaltio voi velvoittaa verovelvollisen täyttämään verovelvollisen tunnistamista sekä veron ilmoittamista ja maksamista koskevat muodollisuudet.

Pelkästään sen toteaminen, että kysymyksessä olevasta liiketoimesta ei ole maksettu veroa valtion kassaan, ei sen sijaan riitä kyseenalaistamaan vähennykseen jossakin toisessa jäsenvaltiossa oikeuttavan liiketoimen sääntöjenmukaisuutta.

8 artikla

Jos ostojäsenvaltio ilmoittaa vähennysjäsenvaltiolle havaitsemistaan sääntöjenvastaisuuksista tätä varten asetetussa kolmen kuukauden määräajassa, ostojäsenvaltio ei palauta ilmoituksen kohteena olevaa määrää vähennysjäsenvaltiolle.

Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että rahoitustaakka siitä, että veromäärää ei ole kannettu, lankaa vähennysjäsenvaltiolle.

Kun kolmen kuukauden määräaika sitä vastoin ylittyy, ostojäsenvaltiolla ei enää ole oikeutta vähentää veromäärää, jonka palauttamista vähennysjäsenvaltio pyytää, ottamalla se huomioon sääntöjenvastaisiin liiketoimiin liittyvässä verossa.

9 artikla

Artiklan 1 kohdassa esitetään päivämäärät, jolloin jäsenvaltioiden välisten saatavien lopullinen määrä vahvistetaan.

Jos saatavia ei ole vielä väliaikaisesti vahvistettu, kun ostojäsenvaltio ilmoittaa asetetussa määräajassa vähennysjäsenvaltiolle havaitsemastaan sääntöjenvastaisuudesta, kyseistä veromäärää ei sisällytetä väliaikaisiin saataviin.

Jos väliaikaiset saatavat sitä vastoin on jo vahvistettu ostojäsenvaltion ilmoittaessa asetetussa määräajassa vähennysjäsenvaltiolle havaitsemastaan sääntöjenvastaisuudesta, väliaikaisten saatavien kokonaismäärää on korjattava.

Tämän vuoksi säädetään, että saldo on vahvistettava 30 päivänä huhtikuuta ja 31 päivänä lokakuuta, jolloin ilmoitusten jättämisen määräajan päättymisen ja lopullisten saatavien vahvistamisen välille jää neljä kuukautta.

Artiklan 2 kohdassa vahvistetaan saatavien tosiasiallinen maksupäivä, joka on 15 päivää lopullisten saatavien vahvistamisen jälkeen.

Artiklan 3 kohdassa säädetään, että maksu suoritetaan euroina, koska myös saatavat on vahvistettu euroina.

Artiklan 4 kohdassa annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus sopia muista määräajoista. Esimerkiksi kaksi jäsenvaltiota, joiden palautukset ovat merkitykseltään vähäisiä, voivat

haluta yksinkertaistaa hallinnollista menettelyä ja sopia siitä, että saatavien vahvistamista lykätään siihen asti, että niiden yhteismäärä ylittää sovitun rajan.

10 artikla

Tässä artiklassa annetaan uutta toimivaltaa 27 päivänä tammikuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 218/92 10 artiklan nojalla perustetulle välillisen verotuksen alan hallinnollisen yhteistyön pysyvälle komitealle.

Kaikkia tämän asetuksen soveltamiseksi tarvittavia toimenpiteitä käsitellään kyseisessä komiteassa, joka toimii asiassa sääntelykomitean ominaisuudessa. On syytä muistaa, että asetuksen (ETY) N:o 218/92 10 artiklan 3 ja 4 kohdassa säädetään jo tässä vaiheessa, että komitea tarkastelee sääntelykomitean ominaisuudessa tiettyjä tämän asetuksen soveltamista koskevia kysymyksiä.

11 artikla

Artiklassa säädetään, että jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle asetuksen 6 ja 9 artiklan mukaisten kahdenvälisten sopimusten tekemisestä.

12 artikla

Tässä artiklassa säädetään, että komissio esittää neuvostolle ennen täydentävien valvontatoimenpiteiden toisen soveltamisvuoden loppua kertomuksen toimenpiteiden perusteista ja tarpeellisuudesta sekä jäsenvaltioiden välisen yhteistyön edistymisestä valvonnan alalla ja liittää tarvittaessa kertomukseen ehdotuksia täydentävien toimenpiteiden kumoamisesta.

13 artikla

Asetuksen soveltamispäiväksi vahvistetaan 1 päivä tammikuuta 1999.

Ehdotus:

NEUVOSTON DIREKTIIVI

arvonlisäveron vähennysoikeutta koskevan

direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta

98/0209 (CNS)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 99 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen¹,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon²,

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon³,

sekä katsoo, että

maan alueelle sijoittautumattomille verovelvollisille suoritettavaa arvonlisäveron palautusta koskevat yksityiskohtaiset säännöt, jotka vahvistetaan 6 päivänä joulukuuta 1979 annetussa kahdeksannessa arvonlisäverodirektiivissä 79/1072/ETY⁴, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asiakirjalla Norjan kuningaskunnan, Itävallan tasavallan, Suomen tasavallan ja Ruotsin kuningaskunnan liittymisehdoista ja niiden sopimusten mukautuksista, joihin Euroopan unioni perustuu, aiheuttavat käytännössä huomattavia ongelmia sekä toimijoille että jäsenvaltioiden kansallisille viranomaisille,

SLIM-aloitteen toista vaihetta koskevassa komission kertomuksessa suositellaan tutkittavaksi mahdollisuuksia ja keinoja uudistaa perusteellisesti kahdeksannessa direktiivissä tällä hetkellä säädettyjä arvonlisäveron palautusta koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä,

ainoa muutos, joka voi todella yksinkertaistaa huomattavasti koko arvonlisäverojärjestelmää ja erityisesti palautusmenettelyä, on se, että verovelvollinen voisi vähentää arvonlisäveron, jonka hän on maksanut jäsenvaltiossa, johon hän ei ole sijoittautunut, suoraan siitä arvonlisäveron määrästä, jonka hän on velvollinen maksamaan jäsenvaltiossa, jossa hän suorittaa vähennykseen oikeuttavia liiketoimia,

jotta jokaisella yhteisöön sijoittautuneella verovelvollisella olisi oikeus vähentää arvonlisävero maksettuaan sen jäsenvaltiossa, johon hän ei ole sijoittautunut, on

¹ EYVL C

² EYVL C

³ EYVL C

⁴ EYVL L 331, 27.12.1979, s.11.

muutettava jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin (77/388/ETY)⁵ 17 artiklaa,

tämä muutos edellyttää, että jäsenvaltioiden välillä otetaan käyttöön palautusjärjestelmä, jonka avulla verovelvollisen sijoittautumisjäsenvaltio voi saada takaisin arvonlisäveron määrän, joka on vähennetty siinä jäsenvaltiossa, jossa arvonlisävero on maksettu,

korvaus- ja valvontajärjestelmän tarpeita varten verovelvollisille on asetettava velvollisuus esittää määräajoin tehtäviin ilmoituksiin liitettävä erityinen asiakirja, johon he kirjaavat jäsenvaltioittain eriteltynä arvonlisäveromäärät, jotka he ovat maksaneet muissa jäsenvaltioissa ja joiden osalta he käyttävät vähennysoikeuttaan, sekä velvollisuus liittää kysyseen erityiseen ilmoitukseen jäljennös laskuista tai tuontiasiakirjoista,

kahdeksannessa direktiivissä säädetyt hallinnolliset menettelyt käyvät sitä vastoin tarpeettomiksi, eikä tällä uudella velvoitteella siis kyseenalaisesta koko menettelyn yksinkertaistamista koskevaa tavoitetta tai mahdollisuutta kumota nykyinen kahdeksas direktiivi,

toimenpiteet, joihin toimijoiden on ryhdyttävä saadakseen takaisin arvonlisäveron jäsenvaltiossa, johon he eivät ole sijoittautuneet, yksinkertaistuvat huomattavasti,

lisäksi hallinnointi yksinkertaistuu ja mahdollistaa paremman valvonnan,

nämä muutokset ovat kuitenkin ainoastaan väliaikaisia, koska ne käyvät tarpeettomiksi, kun voimaan tulee uusi yhteinen arvonlisäverojärjestelmä, joka perustuu yhden ainoan verotus- ja vähennyspaikan periaatteeseen,

verotuksen tasapuolisuuden noudattamiseksi olisi varmistettava, että jäsenvaltiossa, johon verovelvollinen ei ole sijoittautunut, maksetun veron takaisinsaintia koskeva menettely yksinkertaistetaan yhtä aikaa vähennysoikeuden rajoittamista koskevien sääntöjen lähentämisen kanssa,

nämä kaksi aihetta yhdistetään myös suosituksessa, joka esitetään SLIM-aloitetta koskevassa komission kertomuksessa,

siitä huolimatta, että tietyt kustannukset aiheutuvat yrityksen tavanomaisessa toiminnassa, ne liittyvät usein myös yksityisten tarpeiden tyydyttämiseen, minkä vuoksi niillä on lopullisen kulutuksen luonne,

näiden kustannusten erittelemistä liiketoimintaan liittyviin ja yksityisiin kustannuksiin ei aina voida valvoa täsmällisesti, ja tästä aiheutuu väärinkäytösten ja veropetosten vaara,

nykytilanteessa vähennysoikeuden ulkopuolelle jättäminen ja vähennysoikeuden rajoitukset ovat hyvin erilaisia eri jäsenvaltioissa, mistä voi aiheutua kilpailun vääristymistä,

⁵ EYVL L 145, 13.6.1977, s. 1. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 96/95/EY (EYVL L 338, 28.12.1996, s. 89).

tämä erilaisuus ei ole uusi ilmiö, mutta vuodesta 1993 käynnissä ollut sisämarkkinoiden toiminta on paljon selkeämmin ilmentänyt sitä, että tällainen erilaisuus voi johtaa kilpailun vääristymiseen kansainvälisessä kaupassa, jos sen vaikutukset heijastuvat tavaroiden ja palvelujen hintaan,

kustannusten osittain liiketoimintaan liittyvän ja osittain yksityisen luonteen ongelma sekä tästä aiheutuvat valvonnan vaikeudet koskevat erityisesti henkilöautoja, majoitusta, ravintoa ja juomia koskevia kustannuksia sekä ylellisyys-, huvi ja edustuskustannuksia.

liiketoimintaan liittyvien tarpeiden erojen ja erilaisten valvontavaikeuksien takia on edellä mainittuja kustannuslajeja varten vahvistettava erilliset järjestelmät, mutta yleisiä vähennysoikeutta koskevia sääntöjä täytyy soveltaa kaikkiin niihin kustannuksiin, joihin tässä direktiivissä ei esitetä erityisiä sääntöjä.

henkilöautoja koskevien kustannusten osalta on vahvistettava vapaaehtoinen järjestelmä, joka antaa halukkaille jäsenvaltioille mahdollisuuden määritellä yksinkertaisella tavalla osittaista, muuta kuin liiketoimintaan liittyvää henkilöauton käyttöä ja joka kuitenkin jättää niille tiettyä omaa harkintavaltaa,

majoitus-, ravinto- ja juomakustannusten osalta pidetään kohtuullisimpana kiinteämääräistä vähennysoikeutta, jotta otettaisiin huomioon se, että nämä kustannukset voivat olla samanaikaisesti luonteeltaan sekä liiketoimintaan liittyviä että yksityisiä,

vähennysoikeuden ulkopuolelle jäävät kustannukset, jotka eivät ole luonteeltaan puhtaasti liiketoimintaan liittyviä, kuten ylellisyys-, huvi- ja edustuskustannukset,

kuudennessa direktiivissä 77/388/ETY tarkoitettujen kustannuksia koskevien kansallisten lainsäädäntöjen lähentämisen tarkoituksena on vahvistaa tämän direktiivin mukaista vähennysoikeutta koskevaa yleistä järjestelmää ja rajoittaa poikkeukset järjestelmästä nimenomaisesti käsiteltäviin tapauksiin:

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Muutetaan direktiivi 77/388/ETY seuraavasti:

- 1) Kumotaan 17 artiklan 6 kohta.
- 2) Lisätään artikla 17 a, 17 b ja 17 c.

"17 a artikla

Vähennysoikeuden rajoittaminen

1. Muita kuin pelkkään liiketoimintaan käytettäviä henkilöautoja koskevien kustannusten osalta jäsenvaltiot voivat vahvistaa, että näistä kustannuksista kannetun arvonlisäveron vähentäminen määritetään noudattaen enimmäismäärää, jonka jäsenvaltiot vahvistavat vähintään 50 prosentiksi edellä mainitusta verosta.

Edellä olevassa alakohdassa esitettyjä säännöksiä ei sovelleta henkilöautoihin, jotka muodostavat verovelvollisen elinkeinon tai ovat välttämättömiä liiketoiminnan harjoittamiseen, eikä näihin autoihin liittyviin tavaroihin ja palveluihin, jos henkilöauton käytön osuus muuhun kuin liiketoimintaan on alle 10 prosenttia.

"Henkilöauto" tarkoittaa kaikkia maantieajoneuvoja, perävaunu mukaan lukien, lukuun ottamatta ajoneuvoja, jotka rakenteeltaan tai varustelultaan ovat tarkoitettuja ainoastaan tavaroiden kuljetukseen tai teolliseen tai maatalouskäyttöön tai joissa on yli yhdeksän paikkaa kuljettajan istuin mukaan lukien.

"Henkilöautoihin liittyvät kustannukset" tarkoittaa erityisesti kustannuksia, jotka liittyvät auton hankintaan, myös valmistussopimuksen tai muun vastaavan sopimuksen avulla, valmistamiseen tai tuontiin, leasing-vuokraamiseen tai vuokraamiseen, käyttöön, muutostöihin, korjaamiseen ja kunnossapitoon sekä sellaisia tehtyjä hankintoja tai suoritettuja palveluja koskevia kustannuksia, jotka liittyvät näihin henkilöautoihin.

2. Majoitus-, ravinto- ja juomakustannuksista kannetun arvonlisäveron vähennysoikeus vahvistetaan 50 prosentiksi kyseisestä verosta, lukuun ottamatta niitä edellä mainittuja kustannuksia, joita verovelvolliselle on aiheutunut vastikkeellisesti tarjoamastaan majoituksesta, ravinnosta ja juomasta.

3. 1 ja 2 artiklan säännöksiä sovelletaan ottaen huomioon 17 artiklan 5 kohta.

17 b artikla

Vähennysoikeuden ulkopuolelle jättäminen

1. Seuraavat kustannukset jätetään vähennysoikeuden ulkopuolelle:

- a) kun 17 a artiklan ensimmäisessä kohdassa määritellyn henkilöauton liiketoiminnallisen käytön osuus on alle 10 prosenttia.
- b) ylellisyys-, huvi- ja edustuskustannuksista kannettu arvonlisävero.

17 c artikla

Siirtymäkauden säännökset

Edellä 17 a ja 17 b artiklassa tarkoitettuja säännöksiä sovelletaan ainoastaan arvonlisäveroon, jonka osalta verosaatava on syntynyt sen jälkeen, kun mainitut säännökset ovat tulleet voimaan kyseisessä jäsenvaltiossa.”

- 3) Lisätään 20 artiklan 3 kohtaan kolmas ja neljäs alakohta seuraavasti:

“Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua vähennysten oikaisemista sovelletaan myös jälleenmyytäessä henkilöauto, jonka hankinnasta, valmistuksesta tai tuonnista kannetun verovelvollisen arvonlisäveron vähennysoikeutta on rajoitettu 17 a artiklan 1 kohdan mukaisesti.

Edellisessä alakohdassa tarkoitettu oikaisu ei missään tapauksessa voi olla suurempi kuin veron määrä, joka saadaan soveltamalla jälleenmyynnin veron perusteeseen henkilöautojen osalta voimassa olevaa verokantaa.”

- 4) 28 f artikla muutetaan seuraavasti:

- a) 17 artiklan 3 kohdan johdantokappale korvataan seuraavasti:

“Jollei 3 a kohdasta muuta johdu, jäsenvaltioiden on myös myönnettävä verovelvolliselle 2 kohdassa tarkoitettu arvonlisäveron vähennys tai palautus, jos tavaroita tai palveluja käytetään seuraaviin tarkoituksiin:”

- b) 17 artiklaan lisätään 3 a, 3 b ja 3 c kohta:

“3 a. Kun tavaroita tai palveluja käytetään verollisiin liiketoimiin tai 3 kohdassa tarkoitettuihin toimiin, jäsenvaltioiden on myönnettävä verovelvolliselle myös vähennysoikeus

- a) arvonlisäverosta, joka on maksettava tai maksettu jäsenvaltiossa, johon hän ei ole sijoittautunut, tavaroista, jotka luovutetaan tai on luovutettu hänelle, sekä palveluista, joita hänelle suorittaa tai on suorittanut joku toinen verovelvollinen

- b) arvonlisäverosta, joka on maksettava tai maksettu tuoduista tavaroista jäsenvaltiossa, johon verovelvollinen ei ole sijoittautunut.

Kun verovelvollisella on arvonlisäverotunnus useassa jäsenvaltiossa, vähennysoikeus myönnetään jäsenvaltiossa, jossa suoritetaan ne verolliset liiketoimet tai edellä 3 kohdassa tarkoitettut toimet, joihin tavaroita tai palveluja käytetään. Jos tavaroita tai palveluja käytetään yleisesti

verovelvollisen liiketoiminnan puitteissa ja jos tavaroita ja palveluja ei voida kohdistaa verollisiin liiketoimiin tai edellä 3 kohdassa tarkoitettuihin liiketoimiin, vähennysoikeus myönnetään jäsenvaltiossa, jossa verovelvollisella on liiketoimintansa kotipaikka.

- 3 b Edellä mainittua säännöstä sovellettaessa maahan sijoittautumattomana verovelvollisena pidetään verovelvollista, jolla ei ole kyseisessä maassa liiketoimintansa kotipaikkaa eikä kiinteää toimipaikkaa, josta tavarat tai palvelut luovutetaan, taikka tällaisen kotipaikan tai kiinteän toimipaikan puuttuessa omaa kotipaikkaa tai pysyvää asuinpaikkaa ja joka ei ole suorittanut yhtään kyseisessä maassa suoritetuksi katsottavaa tavaroiden luovutusta tai palvelua, lukuun ottamatta

kuljetuspalveluja ja näihin kuljetuspalveluihin liittyviä palveluja, jotka on vapautettu 14 artiklan 1 kohdan i alakohdan, 15 artiklan tai 16 artiklan 1 kohdan B, C tai D alakohdan nojalla

tavaroiden luovutusta tai palvelujen suoritusta, joiden osalta kyseisten liiketoimien vastaanottaja on 21 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti nimetty veronmaksuvelvolliseksi ja

palvelujen suoritusta, kun ainoastaan palvelun vastaanottaja on 21 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti velvollinen maksamaan veron.

Jos arvonlisäveron määrä, jonka verovelvollinen on oikeutettu vähentämään 3 a kohdan nojalla, on ilmaistu muuna kuin sen jäsenvaltion valuuttana, jossa vähennysoikeus syntyi, ja jos toinen näitä valuuttoja käyttävistä jäsenvaltioista ei käytä euroa kansallisena valuuttana, muuntokurssi määräytyy, veron synnyttävän tapahtuman hetkellä, tullausarvon laskemisessa käytettävien voimassa olevien yhteisön säännösten mukaan.

3 a kohtaa ja tämän kohdan ensimmäistä ja toista alakohtaa sovellettaessa jäsenvaltioiden on varmistuttava siitä, että verovelvolliselta ei evätä hänen vähennysoikeuttaan, kun hänellä on lasku, joka sisältää ainakin kaikki 22 artiklan 3 kohdan b alakohdassa mainitut tiedot.”

- 3 c Neuvosto, joka tekee päätöksensä perustamissopimuksen 99 artiklassa määrätyn menettelyn mukaisesti, vahvistaa 3 a ja 3 b kohdassa tarkoitetun vähennysjärjestelmän toiminnan edellyttämät palautusjärjestelmää koskevat toimenpiteet sekä hallinnollista yhteistyötä koskevat toimenpiteet.”

- c) korvataan 17 artiklan 4 kohta seuraavasti:

“4. Edellä 3 kohdassa tarkoitettu arvonlisäveron palautus on suoritettava yhteisön alueelle sijoittautumattomien verovelvollisten hyväksi direktiivissä 86/560/ETY säädetyjä soveltamista koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä noudattaen.

Direktiivin 86/560/ETY 1 artiklassa tarkoitettuja verovelvollisia, jotka ovat suorittaneet valtion alueella ainoastaan sellaisia tavarantoimintaa ja palveluita, joiden osalta näiden tavarantoimintaa tai palvelujen vastaanottaja on 21 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan vahvistettu veronmaksuvelvolliseksi,

pidetään myös tätä direktiiviä sovellettaessa verovelvollisina, jotka eivät ole sijoittautuneet yhteisöön.

Direktiiviä 86/560/ETY ei sovelleta 28 c artiklan A kohdan nojalla vapautettujen tai vapautettavien tavaroiden luovutuksiin, kun hankkija tai joku häneen lukuunsa toimiva on lähettänyt tai kuljettanut luovutetut tavarat.”

5) 28 h artikla muutetaan seuraavasti:

22 artiklan 4 kohtaan lisätään d alakohta seuraavasti:

- “d) Mikäli verovelvollinen käyttää 17 artiklan 3 a kohdan nojalla syntynyttä vähennysoikeutta, verovelvollisen on liitettävä ilmoitukseen erityinen asiakirja, jossa on esitettävä suoritettavien vähennysten määrä jäsenvaltioittain eriteltynä.

Määrien oikeellisuuden todistamiseksi verovelvollisen on liitettävä tähän erityiseen asiakirjaan jäljennös laskuista tai tuontiasiakirjoista.

Verovelvollisen on ensimmäisessä alakohdassa mainitussa erityisessä asiakirjassa vakuutettava, että hänellä ei ole arvonlisäverotunnistetta jäsenvaltioissa, joissa hän on velvollinen maksamaan tai on jo maksanut 17 artiklan 3 a kohdan nojalla vähennyskelpoisen arvonlisäveron.”

2 artikla

Direktiivi 79/1072/ETY kumotaan 1 päivänä tammikuuta 1999.

3 artikla

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tarvittavat lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan, jotta 1 artiklan säännöksiin mukautetut järjestelmät tulevat voimaan 1 päivänä tammikuuta 1999. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle tämän direktiivin soveltamiseksi antamansa säännökset.

Jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

4 artikla

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenäkymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.

5 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu jäsenvaltioille.

Tehy Brysselissä

1998.

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja

Ehdotus:

NEUVOSTON ASETUS (EY)

direktiivin 98/XX/EY soveltamiseen tarvittavista valvontatoimenpiteistä,
palautusjärjestelmää koskevista toimenpiteistä sekä hallinnollisen yhteistyön
toimenpiteistä

(komission esitys)

98/0210 (CNS)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 99 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen¹,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon²,

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon³,

sekä katsoo, että

kuudennen arvonlisäverodirektiivin muuttaminen, jonka johdosta verovelvollinen voi vähentää jäsenvaltiossa, johon hän ei ole sijoittautunut, maksettavan tai maksetun arvonlisäveron, edellyttää, että jäsenvaltioiden välillä otetaan käyttöön kahdenvälisiä velkojen palautus- ja tasausjärjestelmiä, joiden ansiosta jäsenvaltio, jossa vähennys on kuudennen direktiivin 17 artiklan 3 a kohdan nojalla suoritettu, voi pyytää tämän määrän palauttamista jäsenvaltiolta, jossa arvonlisävero on maksettu tai maksettava,

velkojen palautus- ja tasausjärjestelmän käytännön toiminta edellyttää yhteisten sääntöjen noudattamista erityisesti muuntokurssien, jäsenvaltioiden välisen saatavien vahvistamispäivän ja saatavien tosiasiallisen maksuhetken alalla,

jäsenvaltiot voivat tehdä keskenään kahdenvälisiä sopimuksia, joissa sovitaan erityisistä säännöksistä sopimusosapuolina olevien jäsenvaltioiden kesken ja joissa poiketaan saatavien maksamista koskevasta määräajasta sekä niiden asiakirjojen määrästä, joita sopimuspuolina olevien jäsenvaltioiden on esitettävä valvontaa varten,

jäsenvaltioiden välinen yhteistyö valvonnan alalla ei vielä ole saavuttanut sellaista laatua eikä laajuutta, jota kuudennen arvonlisäverodirektiivin (77/388/ETY) 17 artiklan 3 a

¹ EYVL C

² EYVL C

³ EYVL C

kohdan nojalla suoritettun vähennyksen tehokas valvonta edellyttäisi; tämän vuoksi on säädettävä väliaikaisia täydentäviä valvontamenettelyjä,

nämä täydentävät valvontamenettelyt heikentävät yksinkertaistamisen vaikutuksia, jotka on saatu aikaan 1998 annetulla neuvoston direktiivillä 98/40/EY, jossa muutetaan arvonlisäveron vähennysoikeutta koskevaa järjestelmää, kun arvonlisävero on maksettu jäsenvaltiossa, johon verovelvollinen ei ole sijoittautunut; toimenpiteiden tarpeellisuutta ja perusteita on tämän vuoksi tarpeen arvioida säännöllisesti,

komissio esittää neuvostolle ennen näiden menettelyjen toisen soveltamisvuoden loppua kertomuksen toimenpiteiden perusteista ja tarpeellisuudesta sekä jäsenvaltioiden välisen yhteistyön edistymisestä valvonnan alalla ja liittää tarvittaessa kertomukseen ehdotuksia näiden täydentävien toimenpiteiden kumoamisesta; jäsenvaltioiden on tätä tarkoitusta varten ilmoitettava komissiolle sen tarvitsemat tiedot, ja

komissiolle, jota avustaa 27 päivänä tammikuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 218/92 10 artiklan nojalla perustettu välillisen verotuksen alan hallinnollisen yhteistyön pysyvä komitea, on syytä antaa toimivalta vahvistaa toimenpiteet tämän asetuksen toimeenpanemiseksi;

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Tarkoitus

Tässä asetuksessa vahvistetaan direktiivin 98/xxx/EY täytäntöönpanossa tarvittavat valvontamenettelyt, palautusjärjestelmää koskevat toimenpiteet ja säännöt sekä jäsenvaltioiden välistä hallinnollista yhteistyötä koskevat toimenpiteet.

2 artikla

Määritelmät

1. Tässä asetuksessa
 - ‘vähennysjäsenvaltiolla’ tarkoitetaan jäsenvaltiota, jossa verovelvollinen käyttää kuudennen direktiivin 17 artiklan 3 a kohdan mukaista vähennysoikeuttaan
 - ‘ostojäsenvaltiolla’ tarkoitetaan jäsenvaltiota, jossa maksetaan tai on maksettu arvonlisävero, joka synnyttää oikeuden 17 artiklan 3 a kohdan mukaiseen vähennykseen.
2. Kunkin jäsenvaltion on ilmoitettava muille jäsenvaltioille ja komissiolle viranomaiset, jotka on nimetty vastaamaan tämän asetuksen soveltamisesta.

3 artikla

Vähennysjäsenvaltion suorittama tarkastus

1. Kun vähennysjäsenvaltio vastaanottaa määräajoin annettavan ilmoituksen, johon on liitetty erityinen asiakirja ja jäljennökset laskuista ja tuontiasiakirjoista, sen on ensin tarkastettava erityisesti vähennysoikeuden rajoitusten ja tarvittaessa vähennyksen suhdeluvun virheetön noudattaminen. Lisäksi sen on tarkastettava, että kustannukset eivät ole luonteeltaan sellaisia, että niiden perusteella voitaisiin olettaa, että verovelvollinen suorittaa ostopäätöksen alueella verollisia liiketoimia, joiden osalta hän on veronmaksuvelvollinen.
2. Mikäli sääntöjenvastaisuuksia todetaan, vähennysjäsenvaltion on heti ryhdyttävä tarvittaviin oikaisutoimiin.
3. Mikäli vähennysjäsenvaltio verovelvollisen kustannusten perusteella olettaa, että ostopäätöksen alueella suoritetaan verollisia liiketoimia, vähennysjäsenvaltion on ilmoitettava asiasta välittömästi kyseiselle jäsenvaltiolle.

4 artikla

Tasaus jäsenvaltioiden välillä

1. Vähennysjäsenvaltiolla on oikeus saada ostopäätökseltä palautus vähennetystä arvonlisäveromäärästä, jossa otetaan huomioon 3 artiklassa tarkoitetusta tarkastuksesta johtuvat oikaisut.
2. Kunkin jäsenvaltion on ilmoitettava muille jäsenvaltioille edeltävän kohdan nojalla palautettavan arvonlisäveron kokonaismäärä euroina. Tämä ilmoitus on tehtävä vuosittain viimeistään 31 päivänä heinäkuuta, kun arvonlisävero on vähennetty vuoden ensimmäisen puolivuotiskauden aikana jätetyissä ilmoituksissa, ja viimeistään 31 päivänä tammikuuta, kun arvonlisävero on vähennetty edeltävän vuoden toisen puolivuotiskauden aikana jätetyissä ilmoituksissa.
3. Muuntokurssi määritetään tarvittaessa kunkin vuoden 31 päivänä tammikuuta ja 31 päivänä heinäkuuta tullausarvon laskemiseksi käytettävien voimassa olevien yhteisön säännösten mukaan.

5 artikla

Väliaikainen kokonaismäärä

Jäsenvaltioiden on 4 artiklan 2 kohdan mukaisesti tehtyjen ilmoitusten perusteella vahvistettava kahdenvälisesti 31 päivänä tammikuuta ja 31 päivänä heinäkuuta väliaikainen kokonaismäärä palautettavista määristä ja palautuksena saatavista määristä.

6 artikla

Tietojenvaihto

1. Vähennysjäsenvaltion on annettava ostopäätökselle tietoja sellaisista liiketoimista, joissa on olemassa riski veronkiertoon ja joiden osalta on käytetty kuudennen direktiivin 17 artiklan 3 a kohdan mukaista arvonlisäveron vähennysoikeutta. Tällaiset tiedot on lähetettävä määräajoin tehtävän ilmoituksen, johon on liitetty erityinen asiakirja ja jäljennökset laskuista tai tuontiasiakirjoista, toimittamista seuraavan kuukauden viidenteentoista päivään mennessä.
2. Niiden liiketoimien valitsemisessa, joiden osalta tietoja lähetetään, noudatetaan 10 artiklassa säädettyä menettelyä.
3. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin kahdenvälisin sopimuksin vahvistaa muitakin perusteita.
4. Jäsenvaltioiden on annettava komissiolle kaikki sellaiset vaihdettujen tietojen käyttöä koskevat tiedot, joita komissio katsoo tarvitsevänsä 12 artiklassa säädetyn kertomuksen laatimista varten.

7 artikla

Ostojäsenvaltion suorittama tarkastus

Ostojäsenvaltion on ilmoitettava kolmen kuukauden kuluessa 6 artiklassa tarkoitettujen tietojen saamisesta vähennysjäsenvaltiolle tapauksista, joissa se on todennut sääntöjenvastaisuuksia, joiden perusteella se voi osoittaa, että kyseessä ollut verollinen liiketoimi on näennäinen tai että liiketoimi on toteutettu verovelvollisen ostojäsenvaltion alueella suorittamien verollisten liiketoimien yhteydessä.

Tällaisessa tilanteessa verovelvollinen ei ole oikeutettu käyttämään kuudennen direktiivin 17 artiklan 3 a kohdassa mainittua vähennysoikeutta.

8 artikla

Väliaikaisen kokonaismäärän muuttamisen aikarajoitus

1. Mikäli 7 artiklassa tarkoitettua kolmen kuukauden määräaika noudatetaan, arvonnäköveron määrä, jonka osalta ostojäsenvaltio on todennut sääntöjenvastaisuuksia, jätetään huomioimatta määrässä, jonka vähennysjäsenvaltio voi 4 artiklan nojalla saada palautuksena.

2. Mikäli 7 artiklassa tarkoitettu kolmen kuukauden määräaika ylitetään, vähennysjäsenvaltio ei voi enää pyytää palautettavan määrän muuttamista.

9 artikla

Saatavien suorittaminen jäsenvaltioiden välillä

1. Saatavien lopullinen määrä määritetään 30 päivänä huhtikuuta ja 31 päivänä lokakuuta. Jos saatavat on jo väliaikaisesti määritetty, määrää korjataan vähentämällä siitä arvonnäkövero, joka liittyy 6 ja 7 artiklassa säädettyä menettelyä sovellettaessa havaittuihin sääntöjenvastaisuuksiin.

2. Lopullinen määrä, joka jäsenvaltion on palautettava toiselle jäsenvaltiolle, maksetaan viimeistään 15 päivänä toukokuuta 30 päivänä huhtikuuta määritetyn saatavien lopullisen määrän osalta ja viimeistään 15 päivänä marraskuuta 31 päivänä lokakuuta määritetyn saatavien lopullisen määrän osalta.

3. Maksu suoritetaan euroina.

4. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin kahdenvälisin sopimuksin poiketa tämän artiklan säännöksistä. Ne voivat erityisesti sopia saatavien suorittamisesta muuna määräaikana tai määrätä saatavien suorituksen lykkäämisestä tietyin edellytyksin.

10 artikla

Soveltamistoimenpiteet

1. Komissio vahvistaa tämän asetuksen soveltamiseksi tarvittavat toimenpiteet 27 päivänä tammikuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 218/92 10 artiklan 3 ja 4 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti.
2. Komissiota avustaa tässä tehtävässä kyseisen asetuksen 10 artiklan nojalla perustettu välillisen verotuksen alan hallinnollisen yhteistyön pysyvä komitea.

11 artikla

Ilmoittaminen kahdenvälisistä sopimuksista

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle 6 ja 9 artiklan mukaisten kahdenvälisten sopimusten tekemisestä.

12 artikla

Kertomus

Komissio esittää neuvostolle ennen 6 ja 7 artiklassa tarkoitettujen valvontatoimenpiteiden toisen soveltamisvuoden loppua kertomuksen toimenpiteiden perusteista ja tarpeellisuudesta sekä jäsenvaltioiden välisen yhteistyön edistymisestä valvonnan alalla ja liittää tarvittaessa kertomukseen ehdotuksia näiden toimenpiteiden kumoamisesta.

13 artikla

Lopulliset säännökset

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.

Sitä sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 1999.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja

ISSN 1024-4492

KOM(98) 377 lopullinen

ASIAKIRJAT

FI

09 01 06

Luettelonumero : CB-CO-98-387-FI-C

ISBN 92-78-37198-X

Euroopan yhteisöjen virallisten julkaisujen toimisto

L-2985 Luxemburg